

Sygn. akt II Ca 793/13 upr

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Dariusz Mizera
Protokolant	Paulina Neyman

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim
na rozprawie sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko P. W.
o zapłatę
na skutek apelacji powoda
od wyroku Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim
z dnia 25 czerwca 2013 roku, sygn. akt I C 319/13

oddala apelację.

Sygn. akt II Ca 793/13

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 25 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy w Tomaszowie Mazowieckim po rozpoznaniu sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. przeciwko P. W. o zapłatę oddalił powództwo.

Podstawą rozstrzygnięcia były przytoczone poniżej ustalenia i rozważania Sądu Rejonowego .

W dniu 21 grudnia 2008 roku P. W. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług nr (...).

Zgodnie z zawartą umową powód zobowiązany był świadczyć usługi polegające na udostępnianiu kodowanych programów telewizyjnych i radiowych, a pozwany zobowiązał się uiszczać miesięczne opłaty z tytułu świadczonych na jego rzecz usług.

Po zakończeniu korzystania z w/w usług pozwany został wezwany do uregulowania należności w kwocie 187,40 zł z tytułu wystawionej faktury o numerze (...). Należna powodowi kwota, została przez pozwanego uiszczona w dniu 8 marca 2010 roku, a potwierdzenie dokonanej wpłaty zostało pozwanemu przesłane faksem.

Sąd Rejonowy przy takich ustaleniach zważył, iż zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która wywodzi z niego skutki prawne. Z przepisu tego wynika, że w procesie cywilnym strony mają

obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu. W związku z tym faktów, których wywodzone jest dochodzone roszczenie (tworzących prawo podmiotowe), powinien w zasadzie dowieść powód; dowodzi on również fakty uzasadniające jego odpowiedź na sprzeciw pozwanego; pozwany dowodzi fakty uzasadniające jego sprzeciw przeciwko roszczeniu powoda; faktów tamujących oraz niweczących powinien dowieść przeciwnik tej strony, która występuje z roszczeniem, czyli z zasady - pozwany .

Gospodarzem procesu cywilnego jest powód, który - kierując do sądu określone żądanie - ma obowiązek wykazać jego zasadność. Nie czyniąc tego powód naraża się na negatywne konsekwencje procesowe. Sąd nie ma bowiem obowiązku działać za strony, a inicjatywę dowodową winien podejmować z urzędu jedynie w wypadkach wyjątkowych.

W ocenie Sądu w niniejszej sprawie powód nie podolał obowiązkowi wykazania zasadności wniesionego powództwa. Poza twierdzeniami zawartymi w pozwie nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność żądania zgłoszonego w pozwie. Tym samym powództwo należało uznać za nie udowodnione. Wskazać w tym miejscu należy, iż postępowanie uproszczone jest kontynuacją elektronicznego postępowania upominawczego. W tej sytuacji po przekazaniu sprawy do postępowania zwyczajnego, rolą powoda jest zgłoszenie okoliczności faktycznych zarzutów i wniosków dowodowych.

Jak wynika z treści pozwu, strona powodowa wywodzi swoje roszczenie z umowy świadczenia usług zawiązanych z umową abonamentową, jaką P. W. zawarł z (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

Ponad wszelką wątpliwość dowodem na istnienie wierzytelności (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. względem P. W. nie jest przedłożona przez stronę powodową: nota obciążeniowa / k.17 /, zresztą brak potwierdzenia, że pozwany o powyższej nocie został powiadomiony.

Oznacza ona tylko i wyłącznie tyle, że powód w dniu 14 września 2009 roku wystawił taką notę, a sama umowa o usługę abonamentową nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia, skoro powód nie udowodnił, że pozostała nieuregulowana jakakolwiek kwota wynikająca z tejże umowy. Okoliczności wskazane przez pozwanego przemawiają przeciwko uwzględnieniu powództwa gdyż zauważyć należy, iż powód wytoczył powództwo o należności w łącznej kwocie 1 665,00 zł. nie przedstawiając żadnego dowodu potwierdzenia, iż pozwany został kiedykolwiek wzywany do zapłacenia w/w należności. W tym miejscu należy podkreślić, iż pozwany nie został również wzywany do zwrotu dekodera, który został mu powierzony przy zawarciu w dniu 21 grudnia 2008 roku umowy nr (...).

Skoro zatem powód swego żądania nie udowodnił, Sąd mając na uwadze powyższe, powództwo oddalił.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pełnomocnik powoda zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa procesowego- art. 231 k.p.c., art. 233 k.p.c.

- naruszenie przepisów prawa materialnego -art. 6 k.c., art. 353 k.c., art. 353(1) k.c. , poprzez ich błędną wykładnię, co mogło mieć wpływ na wynik sprawy,

-błąd w ustaleniach faktycznych, mogący mieć wpływ na wynik sprawy.

Wskazując na powyższe zarzuty apelujący wnosil o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy zgodnie z żądaniem pozwu, uchylenie postanowienia zawartego w punkcie II sentencji wyroku oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa za II instancję wg norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna, a zaskarżony wyrok pomimo błędnego uzasadnienia odpowiada prawu. Ma rację pełnomocnik powoda twierdząc, iż doszło do naruszenia przepisu art. 6 k.c. powód bowiem wykazał, iż została zawarta umowa z pozwanym podniósł także ,iż istnieje zaległość w opłatach oraz naliczył kary umowne zgodnie z umową.

W takiej sytuacji to pozwany winien wykazać aby zwolnić się z zobowiązania, iż zapłacił całą należność. Bezsprzeczne jest także, iż nota obciążeniowa z 14 września 2009 roku zawiera także karę za zagubienie dekodera oraz inne kary wynikające z umowy z 21.12.2008r. oraz z warunków promocji „(...)”, regulaminu świadczenia usług oraz cennika usług do których odwołują się zapisy umowy, a które podpisał i zaakceptował pozwany. Pozwany przyznał w toku zeznań przed Sądem I instancji, iż korzystał z usług telewizji (...) przyznał także, iż nadal posiada dekodery wskazując jedynie, iż nikt nigdy go nie informował, że dekodery ma zwrócić. Pominął jednak okoliczność, że zgodnie z regulaminem świadczenia usług / Rozdział VIII pkt 12/ to na abonencie ciąży obowiązek niezwłocznego zwrotu dekodera pod rygorem kary określonej w cenniku. Pozwany winien sam zwrócić dekodery bez oczekiwania na jakiegokolwiek wezwania.

Pomimo tego rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego odpowiada jednak prawu. Uszło bowiem uwadze Sądu Rejonowego, iż pozwany w toku swoich zeznań zgłosił zarzut przedawnienia roszczenia wskazując, iż umowa była zawarta w 2008 roku, a nota obciążeniowa wystawiona została we wrześniu 2009 roku. Z treści noty wynika, iż umowa została już rozwiązana i naliczone zostały kary wynikające z Cennika. Podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia okazał się w tej sytuacji być zasadny.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Pozostaje zatem do rozważenia czy roszczenie powoda pozostaje w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej. Nie ulega wątpliwości, że powodowa spółka prowadzi działalność gospodarczą i jest przedsiębiorcą.

Sąd Najwyższy w uchwale powiększonego składu sędziów SN z 14 maja 1998 r. (III CZP 12/98) stwierdził, że o działalności gospodarczej przedsiębiorcy można mówić wtedy, gdy dokonuje on czynności wchodzących w zakres jego działalności gospodarczej, tj. takich czynności, które powstają w funkcjonalnym związku z tą działalnością i są realizacją zadań danego przedsiębiorstwa w celu osiągnięcia określonej korzyści.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 16 września 2010r. w sprawie III CZP 44/10, poszukując odpowiedzi na pytanie czy konkretne roszczenie przedsiębiorcy jest związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą przyjąć należy, że będzie tak zawsze wtedy, gdy wykazuje ono związek funkcjonalny z tą działalnością.

Mając na uwadze, że przedsiębiorcą jest osoba, która we własnym imieniu prowadzi działalność gospodarczą należy uznać, że jeżeli czynności dokonuje przedsiębiorca, to przemawia za tym domniemanie, że wchodzi ona w zakres działalności gospodarczej. Konsekwentnie należy też domniemywać, że jeżeli z roszczeniem występuje przedsiębiorca, to jest to roszczenie związane z prowadzoną przez niego działalnością gospodarczą.

Tylko gdyby dokonanie czynności lub dochodzenie roszczenia nie pozostawały w żadnym funkcjonalnym związku z przedmiotem prowadzonej przez przedsiębiorcę działalności, to należałoby uznać, że nie jest to czynność o charakterze gospodarczym, ani roszczenie związane z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Reasumując związek roszczenia z działalnością gospodarczą istnieje wówczas, gdy przynajmniej wierzyciel jest przedsiębiorcą w chwili dokonywania określonej czynności, a sama czynność pozostaje w normalnym funkcjonalnym związku przyczynowym z tą działalnością, w szczególności gdy została podjęta w celu realizacji zadań związanych z przedmiotem działalności tego przedsiębiorcy, przy czym czynność ta nie musi należeć do stale podejmowanych czynności typowych ze względu na przedmiot działalności przedsiębiorcy ani nie musi mieścić się w ramach przedmiotu prowadzonej przez niego działalności, a więc nie musi być ujęta w statucie lub w rejestrze jako należąca do zakresu działalności przedmiotowej.

W przedmiotowej sprawie nie budzi żadnej wątpliwości, iż powód jest przedsiębiorcą i dochodzi od pozwanego należności która pozostaje w normalnym funkcjonalnym związku z prowadzoną przez tego przedsiębiorcę działalnością gospodarczą co sprawia, że okres przedawnienia tego rodzaju roszczeń powoda w stosunku do pozwanego jest trzyletni zgodnie z art. 118 k.c. Powód w toku postępowania nie wykazał, iż bieg przedawnienia przynajmniej od dnia wystawienia noty obciążeniowej został przerwany, a co za tym idzie trzyletni termin

przedawnienia upłynął najpóźniej w 2012r. . Pozew do Sądu Rejonowego w Lublinie wpłynął w dniu 28 lutego 2013r. , a zatem już po upływie terminu przedawnienia .

W myśl art. 117§ 2 k.c. po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia , chyba , że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia.

Pozwany zgłosił zarzut przedawnienia , a powód nie wykazał pomimo wyznaczonej rozprawy aby pozwany zrzekł się korzystania z zarzutu przedawnienia , ani też aby zaistniały przesłanki o których mowa w art. 123 k.c. dotyczące przerwy biegu przedawnienia.

Dlatego też na podstawie art. 385 k.p.c. należało apelację jako bezzasadną oddalić .